

даватъ на палачъ тѣ! . . . И народъ тѣ ште пита : кой бѣше тоя човѣкъ, който запали тоя огнь? . . . който е смѣялъ да повѣрва, че ште може да поднесе отговорността та на толкова нештастия? . . . Отечество ! не ме осѣждай . . . Недѣй ме пита да ли твоя та любовъ не бѣше доста голѣма за да испълни и задоволи сръдцето ми ! . . . Недѣй ми иска отчетъ. Недѣй ме мѣмря, че нѣмахъ доблестъ да се откажа отъ всичко, което не бѣше ти, когато се рѣшавахъ да се жертвувамъ за тебе ! . .

(Влиза едно запитие и подиръ него Митановъ. Въ съседната стаичка се явява Тахсинъ-паша, който спда и се располага да пише. Прѣзъ всичко то врѣме на разговоръ тѣ между Митанова и Балкански, той дава ухо и отъ врѣме на врѣме зима бѣлъжки).

Запитие то.

Самотията и въ рай тѣ не се тегли. Водя ти единъ другаръ, съ когото можешъ на воля да си гукашъ. Ако и негова та дружба ти дотегне, не се бой да ни прѣдупрѣдишъ. Ний сме въ състояние всяки день нови и прѣсни другари да ти доставляваме. Хе, какъ си въ новото си жилиште?

Балкански,

По-добрѣ ште бѣда когато те вида да събирашъ зѣби ти си по потонъ тѣ. Има ли онте нѣшто да кажешъ?

Запитие то.

Нѣма да се упитоми.

(Излиза).

ЯВЛЕНИЕ XII.

Балкански, Митановъ, въ темница та; Тахсинъ паша, въ съседната стаичка.

Балкански.

Страхове ти ми захваштѣтъ да се отъштествяватъ ! Удари ти послѣдваха по-бържѣ и по-право отъ спасенията ми. Какъвъ случай, Митановъ, те издаде? . . . Или, о нештастие ! всичко е вече открито, и за Тахсина-паша остана само мъчнотията на пробиране то :